



Arrest

nr. 69 623 van 6 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 28 oktober 2011 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2011 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 28 oktober 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art 16.1 .e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 11/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 11/10/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28/05/1968. Betrokkene heeft samen met zijn echtgenote D.(...) R.(...) in België asiel aangevraagd. Uit het Eurodacverslag van 11/10/2011 blijkt dat betrokkene samen met zijn vrouw asiel heeft aangevraagd op 08/09/2008 in Polen, op 10/09/2008 in Oostenrijk, op 12/07/2010 in Frankrijk en op 23/09/2010 in Zwitserland. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 24/10/2011 dat hij in Polen, Oostenrijk, Frankrijk en Zwitserland asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij Tsjetsjenië verliet in augustus 2008 met een wagen om naar Oekraïne door te reizen. Hij verklaart dat hij 2 à 3 dagen in Oekraïne verbleef en daarna zijn reis doorzette per trein tot in Moskou. Betrokkene verklaart dat hij in Moskou tot eind augustus bleef om dan met een toeristen visum per vliegtuig naar Egypte door te vliegen. Betrokkene verklaart dat hij na een week terugkeerde naar Moskou met het vliegtuig. Betrokkene verklaart dat hij 2 dagen in Moskou verbleef en daarna met een vrachtwagen doorreisde naar Wit- Rusland via Oekraïne. Vanuit Wit - Rusland nam hij de trein naar Polen. Betrokkene verklaart dat hij met een reispaspoort reisde. Na een verblijf van 2 à 3 dagen in Polen waar hij asiel aanvroeg, verklaart betrokkene dat hij met de trein naar Oostenrijk reisde om daar ook nog eens asiel aan te vragen. Op 24/12/2008 verlaat betrokkene Oostenrijk en keert met de trein terug naar Polen waar hij zijn eerste asielaanvraag verder zet. Hij verklaart dat hij in Polen tot juni 2010 verblijft op een privé adres in Prushkov. Betrokkene verklaart dat hij in juni 2010 met een taxi vanuit Polen doorreisde naar Frankrijk waar hij weer asiel aanvraagt. Betrokkene verblijft er in een opvangcentrum in Macon. Hij verklaart Frankrijk op 22/09/2010 te hebben verlaten om naar Zwitserland door te reizen waar hij ook weer asiel aanvraagt. In Zwitserland verblijft hij in een opvangtehuis voor vluchtelingen van 23/09/2010 tot 02/10/2011. Betrokkene verklaart dat hij dan met de trein en de wagen doorreist naar België via Frankrijk. Betrokkene verklaart dat hij in Polen problemen had. Hij verklaart dat hij er vervolgd werd door de geheime dienst van Kadirov die actief is in Polen en die op zoek was naar hem. Betrokkene legt twee getuigenissen voor in de vorm van twee handgeschreven brieven geschreven op 22/02/2011 en 23/02/2011 in het Pools van K.(...) D.(...) en J.(...) S.(...), ze getuigen dat betrokkene gezocht werd door de geheime dienst van Kadirov in Polen. Betrokkene legt eveneens twee vertalingen in het Frans neer van de Poolse getuigenissen, die hij liet vertalen door een beëdigde vertaler in Zwitserland op 02/03/2011. Betrokkene verklaart dat al zijn asielaanvragen afgewezen werden. Hij verklaart dat zijn asielaanvraag in Polen twee keer werd afgewezen. Zijn asielaanvraag in Oostenrijk werd eveneens afgewezen. Wat zijn asiel aanvraag in Frankrijk en Zwitserland betreft, hiervoor werd volgens betrokkene een terugnameverzoek aan Polen gedaan. Op 25/10/2011 werd er een terugnameverzoek ingediend van de Belgische overheid bij de Poolse autoriteiten. De Poolse overheid heeft op datum van 27/10/2011 ingestemd met de vraag tot terugname van betrokkene en zijn echtgenote. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese

richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor de geheime dienst van Kadirov in Polen dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid en die van zijn echtgenote te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en zijn echtgenote geen bijstand en bescherming zouden bieden. Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom hij in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij voor België koos omdat zijn vrouw dringend medische zorg nodig heeft. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw in Zwitserland door een dokter werd behandeld. Hij verklaart dat zijn vrouw een zware depressie heeft en dat ze twee keer werd opgenomen in het ziekenhuis. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij depressief is en dat hij antidepressiva neemt. Betrokken legt geen enkel medisch bewijs voor tijdens zijn verhoor. Op 26/10/2011 stuurt de raadsman Meester C.(...)Z.(...) van betrokkene een brief door, met als bijlage het medisch rapport van de echtgenote van betrokkene opgesteld door de Federale Migratiedienst van Zwitserland en enkele medische voorschriften op naam van betrokkene, naar Dienst Vreemdelingen Zaken. Aan de hand van voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat deze verklaarde problemen een overdracht aan Polen zouden verhinderen en dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1 .e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overname van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhién)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd verzoeker op 28 oktober 2011 vastgehouden in het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel met het oog op transfer naar Polen. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, alvast dient te worden geschorst.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 28 oktober 2011 van zijn vrijheid beroofd werd en verblijft in het centrum 1127bis in Steenokkerzeel. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen.

3.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*midde*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 2 van het EVRM in combinatie met artikel 13 van het EVRM. Verzoeker formuleert het als volgt:

“Aangezien artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat ‘Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens de door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd te zijn met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of een opstand te onderdrukken’

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens merkt onderhavig artikel aan als zijnde het meest fundamentele artikel van het E.V.R.M., aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen bestaansredenen meer zouden hebben;

Dat onderhavig artikel de overheid verbiedt om daden te stellen die tot gevolg zouden hebben dat het recht op leven in het gedrang komt;

Dat de ‘indirecte derdenwerking’, de schending van artikel 2 E.V.R.M. door een particulier of een groep particulieren kan worden aangevoerd tegen een lidstaat, wanneer wordt aangetoond dat de schending (mede) te wijten is aan een gebrek aan bescherming vanwege die lidstaat in kwestie.

Dat op verzoeker de ‘aanvoeringslast’ rust;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;

Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 van het EHDH in geval van een uitlevering of uitwijzing;

Er dient bijgevolg op basis van substantiële elementen te worden aangetoond dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangststaat niet in staat zijn om het risico op levensberoving in hoofde van verzoeker te voorkomen door voldoende bescherming te bieden;

1.2. Toepassing in onderhavig geval

Overwegende dat verzoeker aan verwerende partij talrijke stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zijn leven in Rusland in gevaar is naar aanleiding van de politieke activiteiten van verzoeker;

Dat deze stukken voornamelijk niet aan een grondige controle werden onderworpen, aangezien de verwerende partij meent dat het niet aan haar toekomt om de grieven onder artikel 2 E.V.R.M. na te gaan in het kader van de asielprocedure;

Dat ze immers stelt dat het aan de Poolse autoriteiten toekomt om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen en zich bijgevolg uit te spreken over de mogelijke schending van artikel 2 E.V.R.M. bij een mogelijke uitwijzing naar Rusland;

Dat verzoeker meent dat hij op basis van de stukken die hij overlegde aan de verwerende partij een begin van bewijs heeft aangebracht m.b.t. zijn reële vrees voor de miskennis van zijn recht op leven zoals gewaarborgd in artikel 2 E.V.R.M. indien hij wordt uitgewezen naar Rusland;

Dat het normaalgezien aan de verwerende partij toekwam om iedere gereede twijfel van een mogelijke miskennis van artikel 2 E.V.R.M. uit te sluiten;

Dat verwerende Staat in casu wel op wettige wijze kon beslissen om dat er geen sprake zou zijn van een mogelijke schending van het E.V.R.M. op basis van feiten die zich hebben voorgedaan in het herkomstland, aangezien betrokkene niet naar Rusland wordt uitgewezen, doch wel naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, m.n. Polen, die dan conform de Dublin Verordening verantwoordelijk is o de grieven, o.m. in het licht van artikel 2 E.V.R.M. te onderzoeken;

Dat verzoeker evenwel duidelijk heeft aangegeven dat de personen die hem in Rusland zochten, tevens opzochten in Polen;

Dat verzoeker dienaangaande twee getuigenverklaringen heeft overgelegd aan de verwerende partij;

Dat verwerende partij zich vergenoegd met de overweging 'afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en zijn echtgenote geen bijstand en bescherming zouden bieden.'

Overwegende dat deze overweging manifest aangeeft dat het door verzoeker geleverde begin van bewijs dat zijn leven tevens in Polen in gevaar is, onvoldoende werd weerlegd door de verwerende partij om te stellen dat iedere gereede twijfel dienaangaande is weggenomen;

Er dient hier te worden verwezen naar een algemene praktijk die in Polen bestaat; Verzoeker verwijst naar een uiteenzetting uit een document dat werd opgesteld door Jörg GEBHARD; (stuk 3) Hierin bestudeerde hij de situatie waarin Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, waarin hij het volgende stelde:

(...)

Verzoeker meent dan ook dat zijn vrees om in Polen te worden vervolgd door de veiligheidsdiensten en er te worden gedood nog steeds reëel is, zodat dit een belemmering vormt voor zijn overdracht naar Polen;

De overweging van verwerende partij doet daar geen afbreuk aan;

Verzoeker meent dat het makkelijk is om te stellen dat uit de verklaringen en uit het dossier niet blijkt dat Polen niet de nodige bijstand of bescherming zal bieden; Men mag immers niet over het hoofd zien dat de geheime dienst operaties uitvoert in Polen die uiteraard een geheim karakter hebben; aangezien Polen het buurland is van Rusland en inmiddels gemeengoed is geworden dat ook in Polen de Russische geheime dienst er op een heimelijke manier actief is, kon van verzoeker niet worden verwacht dat hij klacht zou neerleggen tegen onbekenden voor feiten die niet te bewijzen zijn aangezien ze in het geheim worden voltrokken; de enige mogelijkheid die verzoeker restte is effectief het land te verlaten en veilige oorden op te zoeken opdat zijn recht op leven ook effectief zou worden beschermd; Verzoeker meent dan ook dat zijn vrees op een miskennis van zijn recht op leven reëel is; Het begin van bewijs werd voldoende naar recht geleverd, maar de weerlegging van dit begin van bewijs door verwerende partij was niet voldoende om iedere gereede twijfel dienaangaande weg te nemen;

Een schending van artikel 2 E.V.R.M. kan derhalve worden opgeworpen;

Bovendien merkt verzoeker op dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken of kortweg dublinprocedure het niet toelaat om op grondige wijze de grieven van verzoeker onder artikel 2 E.V.R.M. te controleren zodat de grieven niet aan een deugdelijk onderzoek worden onderworpen in de zin van artikel 13 E.V.R.M.;

Dienaangaande kan worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, waar ze laat gelden dat (...)

*Verzoeker stelt zich dan ook ernstige vragen bij de manier waarop de dienst vreemdelingenzaken de grieven van verzoeker in het licht van artikel 2 E.V.R.M. m.b.t. een eventuele verwijdering naar Polen heeft beoordeeld, nu de dublinprocedure het aan verzoeker niet toelaat om op gedetailleerde wijze de problemen weer te geven die zich in Polen en Rusland hebben voorgedaan;
Een schending van artikel 13 E.V.R.M., in combinatie 2 E.V.R.M. kan derhalve worden vastgesteld;”*

3.3.4. Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
(...)”*

3.3.5. Zoals verzoeker aanvoert, rust de bewijslast in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoeker moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben.

3.3.6. Inzoverre verzoeker aanvoert dat er een schending is van artikel 2 van het EVRM omdat de Poolse autoriteiten hem zullen repatriëren naar de Russische Federatie waar volgens verzoeker zijn leven in gevaar is, merkt de Raad op dat verzoeker dit geenszins concreet aantoont. Verzoeker brengt geen enkel objectief gegeven aan waaruit blijkt dat hem in Polen een uitwijzing naar de Russische Federatie te wachten staat die ook effectief zal worden uitgevoerd. Verzoeker brengt overigens niets in tegen de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet uit de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend, partij is bij het EVRM en als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale Verdragen als België waardoor de asielaanvraag volgens de geldende Europese standaarden zal worden behandeld.

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen ?”* het volgende antwoordde: *“In Polen is er geen normale medische hulp. In Polen had ik ook nog andere problemen. Ik werd daar vervolgd en men wou mij terugbrengen naar Tjsetjsenië. De geheime dienst van Kadirov die actief zijn in Polen waren op zoek naar mij.”* Uit deze verklaringen kan evenmin duidelijk worden afgeleid dat zijn leven in Polen in gevaar is

3.3.8. Om de aangevoerde inbreuk op zijn recht op leven in Polen aan te tonen, heeft verzoeker twee handgeschreven verklaringen van 2 Poolse vrouwen neergelegd. Deze verklaringen maken gewag van het feit dat verzoeker sedert begin mei 2010 zou worden gezocht door onbekenden op zijn verblijfsadres in Pruszkow, Polen. Uit de verklaringen kan niet worden afgeleid dat de onbekenden die verzoeker bedreigden leden van de geheime dienst van Kadyrov waren zoals verzoeker beweert. Verzoeker verduidelijkt niet hoe hij de achtergrond van de personen die hem zouden hebben bedreigd, heeft achterhaald. Waar verzoeker stelt dat dit begin van bewijs onvoldoende werd weerlegd door de verwerende partij, merkt de Raad op dat niet zonder meer uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de getuigenverklaringen, die niet uitgaan van een officiële instantie en een gesolliciteerd karakter vertonen, als een begin van bewijs voor een inbreuk op artikel 2 van het EVRM kunnen worden aanzien. In de beslissing wordt immers enkel gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij in geval van bedreiging geen beroep kan doen op de in Polen aanwezige bescherming. Verzoeker toont niet aan dat hij in Polen geen bescherming kan krijgen. Zijn verwijzing naar het rapport van Jörg GEBHARD, dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift waarin weliswaar melding wordt gemaakt van de penibele situatie van asielzoekers in Polen, van de activiteiten van geheime diensten op het Poolse grondgebied en van problemen met de Poolse politie, kan niet worden afgeleid dat een transfer naar Polen van verzoeker automatisch aanleiding geeft tot een schending van artikel 2 van het EVRM. Noch uit dit rapport, noch uit verzoekers betoog dienaangaande kan worden afgeleid dat verzoeker in zijn individuele geval niet op bescherming zou kunnen rekenen. Er werd geen schending van artikel 2 van het EVRM aangetoond, al dan niet in combinatie met artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Aangezien, de echtgenote van verzoeker de onwettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf steunt op andere gronden, dient te worden opgemerkt dat ingeval de Raad oordeelt dat de middelen opgeworpen door de echtgenote leiden tot de schorsing, en voor zover de in huidig verzoekschrift opgeworpen middelen niet zouden leiden tot een schorsing, de schorsing van de bestreden beslissing dient te worden bevolen op basis van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat verzoeker met zijn echtgenote een gezinsleven heeft opgebouwd dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 E.V.R.M.; Dat verzoeker immers al meer dan twintig jaar een relatie onderhoudt met zijn echtgenote; Dat ze nooit eerder van elkaar werden gescheiden; Dat er geen enkel element voorhanden is op basis waarvan de bescherming in de zin van artikel 8 E.V.R.M. zou worden uitgesloten;

Dat bij een eventuele schorsing van het bevel van de echtgenote van verzoeker, de verdere uitvoering van huidige administratieve beslissing in strijd zou zijn met artikel 8 E.V.R.M., aangezien de inmenging in het gezinsleven van verzoeker buitenproportioneel zou zijn zoals blijkt op basis van de gegevens van het administratief dossier;

Zodat, de bestreden maatregel, ingeval van de schorsing van de beslissing tot weigering, in strijd is met artikel 8 E.V.R.M.;”

3.3.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.11. De Raad merkt op dat de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM die verzoeker meent te ontwaren voortvloeit uit een eventueel verschillend resultaat van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en deze van zijn echtgenote. De Raad stelt vast dat het middel bijgevolg geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, waardoor het onmogelijk als ernstig kan worden aanzien. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.3.12. De Raad besluit dat *in casu* door verzoekende partij *prima facie* geen verdedigbare grief gestoeld op artikel 2 of 8 van het EVRM werd aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.13. In de huidige stand van het geding wordt het door verzoeker aangevoerde tweede middel niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij

aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker na een theoretisch betoog het volgende aan:

“(…)

Verzoeker voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt;

Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Polen, aangezien hij te dien einde wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel;

De verwijdering heeft tot gevolg dat het leven van verzoeker in gevaar komt aangezien de Russische veiligheidsdiensten hem tot in Polen zijn gevolgd en nog steeds naar hem op zoek zijn; Dat hij verschillende getuigenverklaringen heeft neergelegd die zijn bewering staven; Dat verzoeker een hele uiteenzetting heeft weergegeven m.b.t. een reëel risico op een miskennis van zijn recht op leven in de zin van artikel 2 E.V.R.M.; Dat de nadelen die uit een mogelijke miskennis van artikel 2 E.V.R.M. zouden voortvloeien uiteraard van dien aard zijn dat ze moeilijk te herstellen zijn; de miskennis van het recht op leven heeft immers de dood (sommige gevallen volstaat de verdwijning) tot gevolg; de dood kan niet worden ongedaan gemaakt zodat dit nadeel niet te herstellen is; Verzoeker meent bovendien dat wanneer de Raad bij de beoordeling van een ernstig middel, de mogelijke schending vaststelt van artikel 2 E.V.R.M., dit automatisch tot gevolg heeft dat ook aan deze voorwaarde is voldaan op straffe van miskennis van artikel 13 E.V.R.M.;

Bovendien meent verzoeker dat de bestreden maatregel op flagrante wijze niet voldoet aan de motiveringsvereisten waaraan een administratieve beslissing moet voldoen; Het nadeel dat verzoeker laat gelden is dat hij niet op afdoende wijze kennis heeft van de reden waarom de verwerende partij het gevaar voor verzoeker in Polen niet heeft aangemerkt als een grond om artikel 3.2. van de Dublin Verordening toe te passen;

Verzoeker heeft derhalve voldoende naar recht het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

(…)”

3.4.3. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beperkt verzoeker zich tot een herhaling van het betoog dat hij in zijn eerste middel had uiteengezet. Aangezien de schending van artikel 2 van het EVRM niet werd aanvaard, kan hieruit ook geen nadeel worden gepuurd. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uitmaakt om tot kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waardoor een verwijzing naar het door hem aangevoerde ernstig middel niet van aard is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijnen hoofde aan te tonen (cf. RvS 22 maart 2011, nr. 212.193).

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

F. TAMBORIJN